

לי על כך ואני לא הסכמתי. כל פעם הוא היה בא ומדבר עי אשתי; הוא גם פנה אלי בדרישה לנישואיו עם דיוני, אבל אני הייתי תמיד דוחה אותו ואומר כי אינני יכול להר- שות לדיוני להתחתן כעת. היות והיא צעירה מדי. אבל תמיד היה בא ומבלבל את הראש לאשתי ואשתי רימה היתה מבקשת אותי תמיד. בסוף, הסכמתי שהוא יתארס אתה ויעשה קידושין.

לפני שנה בערך, או דיוני היתה בת 14 שנה, וערכו קידושין לארשמיים. הענין התנהל כך: יוסף זעורר הביא טבעת נישואין ושם אותה לבתי דיוני באצבעה. עשינו גם את ברכת הגפן, אולם כל זה לא היה באיפן רשמי. במקום היה יהודי בעל בית-כנסת, שמו משה, הוא אשר טיפל בענין ויעשה את הברכות ואת הגפן. כיום משה זה נמצא בעפולה אבל יש לו משפחה בנהריה והם יכולים להתראות לנו את כתובתו המדויקת.

יום אחד בא יוסף זעורר למעברה וביקש שארשה לו להתחתן. לא הסכמתי והוא הרביץ לי מכות. זאת ספרתי לסמל

המקרה היה במוצאי שבת. נגשתי לביתו של סלמן מרימה ושש היו הרבה אנשים ממשפחת מרימה וגם בחור לא מהמע- ברה שלנו. אינני מכירו וגם אינני יכול לזהותו. נתבקשתי עליידי סלמן לערוך קידושין. קבלתי לרשותי כוס יין וברכתי את הברכה הזאת: "סברי מרגן, ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם בורא פרי הגפן, ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם, אשר קדשנו במצוותיו וציונו על העריות ואסר לנו את האסור רות והתיר לנו את הנשואות לנו על ידי חופה וקידושין."

אחרי שגמרתי את הברכה אמר החתן: "הרי את מקודשת לי בטבעת זו כדת משה וישראל", והשחיל לה את הטבעת באצבעה. אחרי זה הלכתי הביתה ואינני יודע מה קרה מאן. לא קבלתי שום שכר עבור הקידושין שערכתי לזוג הנ"ל, אלא עשיתי זאת רק לפי בקשתם.

תשובה לשאלה: לאף אחד לא ערכתי קידושין בצורה כזו כאן במעברה, מלבד בתו של סלמן. רק בזמן האחרון שמעתי כי בישראל עושים את הקידושין בליל החופה וצריכים להזמין רב מוסמך.

לפני שנתיים בערך באתי בדברים עם הוריה של טובה, אשת בן דודי, ואמרתי להם שאני מוכן להתחתן עם בתם דיוני. אז היתה בת 14 שנה. הוריה הסכימו לזה אבל לא יכולתי להתחתן עם דיוני כי היתה רק בת 14 שנה. התארסנו ושמתי לדיוני טבעת באצבעה וגם ברכו את ברכת הגפן. אינני זוכר את הברכה שברכתי על הטבעת ששמתי בידה. היה איש אחד שאני לא מכירו והוא הראה לי מה לעשות וגם אמר את הברכה ואני תורתי על מה שהיה אומר.

לפני חודשיים בערך הייתי אצל ההורים של דיוני במעברת נהריה והוסכם שנתחתן. קבעתי עם אמה של דיוני כי אני אעשה את החתונה בביתה של אחותי נעימה ברהום בקס- טינה.

ראשית כל, הנשים — אם ואחות — היו מדברות עם דיוני בתוך החדר השני. אחרי שיצאו נכנסתי אני וסגרנו את הדלת. דיוני נשארה רק בשמלה הלבנה של החתונה. היא לא הורידה את השמלה הזאת.

אמרתי לדיוני שהיא כבר אשתי והיא לא אמרה לי שום דבר ולא התנגדה לשום דבר. החזקתי אותה על מורן. דיוני לבדה הורידה את בגדיה ואחרי זה (בעלתי אותה) כהתאם לנווגה איש ואשתו בליל החתונה. אחרי שגמרתי קמתי, התלבשתי ויצאתי החוצה לחדר השני שבו ישבו האורחים אחות ואמה של דיוני. נכנסנו לחדר ושמעתי שהנשים מחוללות ושרות, מאחר שהוכח כי דיוני היתה בתולה. כי המנהג של העירקים הוא כזה.

כולנו היינו שמחים ואחרי זה ישבתי עם החברים ולמחרת בבקר נסעתי עם דיוני ועם אמה למעברת כפר צונה. גם אחותה של דיוני חזרה איתנו.

התחלתי לחיות חיי נישואין ובמשך שבוע ימים נשארה אמה של דיוני איתנו בביתי. היא היתה ישנה בחדר הקטן של המטבח ואני ודיוני היינו ישנים במיטה ביחד. אמה של דיוני נשארה אצלנו בבית עד ליום ששי אחרי שלימדה את בתה כל מיני דברים איך להתרחק אחרי הגידה.

ארבעה ימים אחרי החתונה הופיע אביה של דיוני, בקש ממני לירות ואמר כי הייתי כבר צריך לקיים את ההסכם שחתמתי עליו לשם תשלום 200 ל"י עבור דיוני ושאתן לו מפרעה של 50 לירות. עניתי כי אתן את הכסף אחרי חודש. בהתאם להצהרה שחתמתי, הוא אמר לי בסוד, עד התחלת החודש הבא, ונסע לו למחרת. גם רימה, אמה של דיוני, נסעה ביום ששי ונשארה אני ודיוני לבדנו. היינו כרגיל ואף פעם לא התנגדה לי ולא השתמשתי נגדה באיזה כח שהוא.

נשארו לחיות שינוי ביחד ובערב חנוכה, כמה ימים אחרי שאמה הלכה, היא שוב חזרה אלי ואמרה לי שבמעברת נהריה אין עבודה ואביה של דיוני לא עובד. היא בקשה אותי לסדר לו עבודה אצלי בבית הקפה וגם ביקשה שאדאג להם לצריף במעברת כפר צונה, הנמצאת בקרבת תל-אביב. עניתי לה כי המנהל לא יסכים לתת להם אישור לקבל צריף, אבל הם יכולים לקנות צריף ב-700 לירות, דבר שלא כדאי להם כי זה ביוקר.

רימה שמעה את תשובתי וחזרה לביתה. כעבור שמונה ימים בערך בא אלי אביה של דיוני ואמר לי שהוא רוצה לקחת את בתו. לא התנגדתי, אולם דרשתי שישאיר את הפתקה שחתמתי עליה לשלם 200 לירות וכתובה בסך 1000 לירות. רק אז יוכל לקבל את דיוני. סלמן השאיר את ההצהרה אצל השכן שלי נזם ולקח את בתו.

ההורים הסכימו לתת את בתם —

שיושנה במשטרת נהריה והוא הוזהר את יוסף זעורר שלא יבוא יותר לנהריה. זעורר הלך, אך כעבור תקופה קצרה חזר. הפעם לא הרביץ, ואני לא התלוננתי נגדו.

הוא לא בא אלי, אלא לבן אחותו נעים ברהום. לפני חודשיים או שלושה חודשים בערך היתה אשתי אומרת תמיד כי יוסף רוצה להתחתן ואני הרבה פעמים רבתי אתה. לבסוף הסכמתי ואמרתי שאין לי התנגדות שיתחתנו. רציתי כבר לגמור את הדבר הזה. אשתי קבעה את מועד החתונה עם יוסף זעורר; אני לא התערבתי ולא התעניינתי.

לא יודע לי בת כמה היתה הבת של סלמן ולא אמרו לי בת כמה היא.

*** הודעתה של נעימה ברהום, קסטינה, קרית מלאכי

לפני 11 שנים בערך באה אלי רימה מרימה, יחד עי הילדה שלה ובית-מזודה. הן נכנסו אלי הביתה ורימה סיפרה לי כי באו בהסכם עם אחי יוסף שדיוני תחתן אצלי בקסטינה. שלחתי את בני לבארשבע וגם לרמלה כדי להזמין את המשפחה והיא הזמין את סלח קרובי, איני יודעת את שם משפחתו. יוסף אחי הופיע רק ביום ראשון והביא אתו בשר וערכנו חתונה. אחרי ארוחת הערב נכנסה דיוני לחדרי עם יוסף אחי.

הכנסתי להם מורן על הארץ כמנהג העירקים, הם סגרו את הדלת ועשו את המנהג וכעבור חצי שעה נפתחה הדלת. אחי יוסף יצא מהחדר ואני נכנסתי לפי המנהג, עם אם הכלה ואחותה טובה. מצאתי דם הבתולים של הכלה על שני סמרי טושים, השייכים לסם הכלה. אינני יודעת כעת איפה הם. אני בטוחה שנלקחו על-ידי אם הכלה.

תשובה לשאלה: הילדה של רימה לא התנגדה בזמן החתונה.

*** הודעתו של רחמים סלמה, רמלה, רחוב תו, 81

היה נשף בערב וכולנו אכלנו וישבנו ביחד בחדר של נעימה ברהום, שם ראיתי את יוסף זעורר והבחורה שלו דיוני

לפני שנתיים בערך באתי בדברים עם הוריה של טובה, אשת בן דודי, ואמרתי להם שאני מוכן להתחתן עם בתם דיוני. אז היתה בת 14 שנה. הוריה הסכימו לזה אבל לא יכולתי להתחתן עם דיוני כי היתה רק בת 14 שנה. התארסנו ושמתי לדיוני טבעת באצבעה וגם ברכו את ברכת הגפן. אינני זוכר את הברכה שברכתי על הטבעת ששמתי בידה. היה איש אחד שאני לא מכירו והוא הראה לי מה לעשות וגם אמר את הברכה ואני תורתי על מה שהיה אומר.

לפני חודשיים בערך הייתי אצל ההורים של דיוני במעברת נהריה והוסכם שנתחתן. קבעתי עם אמה של דיוני כי אני אעשה את החתונה בביתה של אחותי נעימה ברהום בקס- טינה.

ראשית כל, הנשים — אם ואחות — היו מדברות עם דיוני בתוך החדר השני. אחרי שיצאו נכנסתי אני וסגרנו את הדלת. דיוני נשארה רק בשמלה הלבנה של החתונה. היא לא הורידה את השמלה הזאת.

אמרתי לדיוני שהיא כבר אשתי והיא לא אמרה לי שום דבר ולא התנגדה לשום דבר. החזקתי אותה על מורן. דיוני לבדה הורידה את בגדיה ואחרי זה (בעלתי אותה) כהתאם לנווגה איש ואשתו בליל החתונה. אחרי שגמרתי קמתי, התלבשתי ויצאתי החוצה לחדר השני שבו ישבו האורחים אחות ואמה של דיוני. נכנסנו לחדר ושמעתי שהנשים מחוללות ושרות, מאחר שהוכח כי דיוני היתה בתולה. כי המנהג של העירקים הוא כזה.

כולנו היינו שמחים ואחרי זה ישבתי עם החברים ולמחרת בבקר נסעתי עם דיוני ועם אמה למעברת כפר צונה. גם אחותה של דיוני חזרה איתנו.

התחלתי לחיות חיי נישואין ובמשך שבוע ימים נשארה אמה של דיוני איתנו בביתי. היא היתה ישנה בחדר הקטן של המטבח ואני ודיוני היינו ישנים במיטה ביחד. אמה של דיוני נשארה אצלנו בבית עד ליום ששי אחרי שלימדה את בתה כל מיני דברים איך להתרחק אחרי הגידה.

ארבעה ימים אחרי החתונה הופיע אביה של דיוני, בקש ממני לירות ואמר כי הייתי כבר צריך לקיים את ההסכם שחתמתי עליו לשם תשלום 200 ל"י עבור דיוני ושאתן לו מפרעה של 50 לירות. עניתי כי אתן את הכסף אחרי חודש. בהתאם להצהרה שחתמתי, הוא אמר לי בסוד, עד התחלת החודש הבא, ונסע לו למחרת. גם רימה, אמה של דיוני, נסעה ביום ששי ונשארה אני ודיוני לבדנו. היינו כרגיל ואף פעם לא התנגדה לי ולא השתמשתי נגדה באיזה כח שהוא.

נשארו לחיות שינוי ביחד ובערב חנוכה, כמה ימים אחרי שאמה הלכה, היא שוב חזרה אלי ואמרה לי שבמעברת נהריה אין עבודה ואביה של דיוני לא עובד. היא בקשה אותי לסדר לו עבודה אצלי בבית הקפה וגם ביקשה שאדאג להם לצריף במעברת כפר צונה, הנמצאת בקרבת תל-אביב. עניתי לה כי המנהל לא יסכים לתת להם אישור לקבל צריף, אבל הם יכולים לקנות צריף ב-700 לירות, דבר שלא כדאי להם כי זה ביוקר.

רימה שמעה את תשובתי וחזרה לביתה. כעבור שמונה ימים בערך בא אלי אביה של דיוני ואמר לי שהוא רוצה לקחת את בתו. לא התנגדתי, אולם דרשתי שישאיר את הפתקה שחתמתי עליה לשלם 200 לירות וכתובה בסך 1000 לירות. רק אז יוכל לקבל את דיוני. סלמן השאיר את ההצהרה אצל השכן שלי נזם ולקח את בתו.

לא אמרתי זה להיות זונה

פרושה של הצהרה זאת שאני מתחייב לקדש את דיוני לכשתהיה בת 17 שנה וארשום לה ככתובה סך של 1000 ל"י. מעבר לדף של ההצהרה כתוב שאני אשלם לחותני 200

— אם הבעל ישלם 200 לירות

לירות בקשר לסחורה חופשית שקניתי ממנו. הכתנה לדיוני בתו, אשר התחתנתי אתה. לא אני אשר נתתי את העצה לכתוב בצורה כזו את הנוסח כי אם האנשים שישבו בנשף החתונה.

תשובה לשאלה: מאז שהתחתנתי עם דיוני הייתי מוכיח לה שאני נשוי אתה באופן חוקי ומסביר לה כי בזמן שתהיה בת 17 שנה אתחתן אתה אצל הרב. מהיום הראשון שהכרתי את דיוני עד היום האחרון שגפרדתי ממנה לא הרבצתי לה שם מכות וגם לא העלכתי אותה בשום מלה ולא נתתי לה שום סטייה בהיותו לבדנו בצריפי במעברה.

תשובה לשאלה: לא נכון ששכנתי עם דיוני שלא כדרך הטבע ולא עשיתי דבר זה ולא נכון הדבר הזה. זה שקר מוחלט: אני יודע שהיא אסור לי לעשות דבר כזה. אני התחתנתי עם דיוני על מנת שיהיו לי אתה ילדים ולא בכדי לעשות שטויות כאלה שהיא טוענת נגדי.

תשובה לשאלה: לא נכון שאמרתי לדיוני שתלך להיות זונה ביפו. אני בכלל לא יודע אם כיפו ישנן זונות ובית קפה של זונות.

תשובה לשאלה: אני לא יודע לקרוא ולא ראיתי את תאריך לידתה של דיוני. לא נכון שבעלתי את דיוני שלא כדרך הטבע. אני מפחד מאלוקים.

וזאת הודעתי שהוקראה לי ותורגמה לי לערבית עירקית על ידי השוטר 8581 ברוך יצחק ומאשרה כנכונה.

ואחותה טובה ואמה רימה. אחרי האוכל אמרו שהבחורה צריכה להיכנס לישון עם הבחור כמנהג הנישואין. לפני כן באה אמה של דיוני, אמרה כי בתה רוקה וביקשה שיתחמו על אישור כדי שהחתן יוכל לעשות כתובה לדיוני אחרי החתונה היות וכרצע היא קטנה ואי-אפשר לעשות לה כתובה. לכך רצו את ההתחייבות מזעורר.

תשובה לשאלה: כמו עיני ראיתי כי דיוני נכנסה עם יוסף זעורר לחדר וכעבור חצי שעה היא יצא והנשים נכנסו לחדר אצל דיוני. לא ראיתי מישהו מחזיק סמרטוט עם דם. זה אסור לגברית לראות.

הודעתו של
יוסף זעורר,
מעברת כפר צונה

בתאריך 52.1.54' הובא בפני יוסף זעורר והודעתי לו כי אינו מחוייב למסור לי עדות ופרטים שאני אשאל אותו אלא אם רצונו בכך ולאחר שהדבר תורגם לו לערבית עירקית על-ידי השוטר ברוך יצחק הצהיר מרצונו הטוב:

כשרציתי לצאת עם הילדה מהצריף, היא נגשה לחבילת הבגדים שהיו עטופים בסמרטוט לבן ואמרה לי כי אלה הם הבגדים שהוא קרע לה והיא רוצה לקחתם. אבל יוסף סחב מיזה את החבילה שנשארה אצלו בצריף. הוא יצא איתנו עד למכונית ושם נפרדנו.

תשובה לשאלה: אני לא מתנגד שהבת שלי תשאר נשואה ליוסף זעורר כי עכשיו היא כבר אישה ולא בתולה. מי יקח אותה ממני?

הודעתו של
משה ברזני
מעברת נהריה, צריף 236

אני בארץ ישראל שלוש שנים בערך וגר במעברת נהריה. אני נמצא גם לעתים קרובות במעברת עפולה. לפני שנה בערך בא אלי אחי, אינני זוכר מי, אמר לי כי עומדים לקדש את הבת של סלמן מרימה ליהודי אחד. אינני זוכר את שם הבת של סלמן אבל זאת היא שיושבת על-ידי הצריף (העד מצביע על דיוני מרימה). היות ואני משמש חזן של מעברת נהריה וגם מנהל במעברה הנ"ל, נגשתי לבית של סלמן.